

Bij de huidige stand van het Unierecht verrichten de exploitanten van onlineplatformen in beginsel zelf geen mededeling aan het publiek van auteursrechtelijk beschermde content die hun gebruikers illegaal online plaatsen

Zij delen echter deze content wel in strijd met het auteursrecht aan het publiek mee indien zij niet louter platformen ter beschikking stellen, maar er daarnaast toe bijdragen dat het publiek toegang tot die content wordt verleend

In het geding dat ten grondslag ligt aan de eerste zaak (C-682/18) heeft Frank Peterson, een muziekproducent, YouTube en haar wettelijke vertegenwoordiger Google gedagvaard voor de Duitse rechterlijke instanties omdat in 2008 verschillende fonogrammen waarop hij naar eigen zeggen verschillende rechten heeft, op YouTube zijn geplaatst. Deze fonogrammen zijn door gebruikers van dit platform zonder zijn toestemming online geplaatst. Het gaat om muziekstukken van het album *A Winter Symphony* van de artieste Sarah Brightman en particuliere audio-opnamen die zijn gemaakt tijdens haar concertenreeks „Symphony Tour”.

In het geding dat ten grondslag ligt aan de tweede zaak (C-683/18) heeft de uitgeverij Elsevier bij de Duitse rechterlijke instanties een zaak aanhangig gemaakt tegen Cyando omdat verschillende werken waarop Elsevier de exclusieve rechten bezit, in 2013 op Cyando's host- en deelplatform voor bestanden Uploaded zijn geplaatst. Deze werken zijn door gebruikers van dit platform zonder haar toestemming online geplaatst. Het gaat om de werken *Gray's Anatomy for Students*, *Atlas of Human Anatomy* en *Campbell-Walsh Urology*, die via de linkverzamelingen rehabgate.com, avaxhome.ws en bookarchive.ws. op Uploaded konden worden opgevraagd.

Het Bundesgerichtshof (hoogste federale rechter in burgerlijke en strafzaken, Duitsland), dat in deze twee gedingen uitspraak moet doen, heeft een aantal prejudiciële vragen aan het Hof voorgelegd. Het verzoekt het Hof onder meer om nadere uitleg over de aansprakelijkheid van exploitanten van onlineplatformen met betrekking tot auteursrechtelijk beschermde werken die door de gebruikers van die platformen illegaal worden geüpload.

Het Hof onderzoekt deze aansprakelijkheid in het licht van de regeling die van toepassing was ten tijde van de feiten en die voortvloeit uit richtlijn 2001/29 betreffende het auteursrecht¹, richtlijn 2000/31 inzake elektronische handel², en richtlijn 2004/48 betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten³. De prejudiciële vragen hebben geen betrekking op de regeling die daarna in werking is getreden bij richtlijn 2019/790 inzake auteursrechten en naburige rechten in de digitale eengemaakte markt⁴.

¹ Richtlijn 2001/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij (PB 2001, L 167, blz. 10).

² Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt („richtlijn inzake elektronische handel”) (PB 2000, L 178, blz. 1).

³ Richtlijn 2004/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten (PB 2004, L 157, blz. 45, met rectificatie in PB 2004, L 195, blz. 16).

⁴ Richtlijn (EU) 2019/790 van het Europees Parlement en de Raad van 17 april 2019 inzake auteursrechten en naburige rechten in de digitale eengemaakte markt en tot wijziging van richtlijnen 96/9/EG en 2001/29/EG (PB 2019, L 130, blz. 92). Deze richtlijn voorziet voor exploitanten van onlineplatformen in een nieuwe specifieke aansprakelijkheidsregeling voor werken die door de gebruikers van die platformen illegaal worden geüpload. Krachtens

In zijn arrest oordeelt de Grote kamer van het Hof met name dat bij de huidige stand van het Unierecht de exploitanten van onlineplatformen zelf geen mededeling aan het publiek verrichten van de auteursrechtelijk beschermde content die hun gebruikers illegaal online plaatsen, tenzij deze exploitanten niet louter platformen ter beschikking stellen, maar er daarnaast toe bijdragen dat het publiek in strijd met het auteursrecht toegang tot die content wordt gegeven. Voorts is het Hof van oordeel dat deze exploitanten in aanmerking kunnen komen voor de vrijstelling van aansprakelijkheid waarin richtlijn 2000/31 voorziet, op voorwaarde dat zij geen actieve rol spelen waardoor zij kennis hebben van of controle hebben over de op hun platform geüploade content.

Beoordeling door het Hof

In de eerste plaats onderzoekt het Hof of de exploitant van een videodeelplatform of een host- en deelplatform voor bestanden – waarop gebruikers beschermde content illegaal beschikbaar kunnen stellen voor het publiek – in omstandigheden als in deze zaken aan de orde zijn, zelf een „mededeling aan het publiek” van die content verricht in de zin van richtlijn 2001/29⁵. Allereerst herinnert het Hof aan de doelstellingen en de definitie van het begrip „mededeling aan het publiek” alsook aan de aanvullende criteria die in aanmerking moeten worden genomen bij de individuele beoordeling die dit begrip vereist.

Tot die criteria behoren volgens het Hof de centrale rol van de exploitant van het platform en het weloverwogen karakter van zijn interventie. Deze exploitant verricht namelijk een „mededeling” wanneer hij met volledige kennis van de gevolgen van zijn handelwijze intervenueert om zijn gebruikers toegang te verlenen tot een beschermd werk, met name wanneer die gebruikers zonder die interventie in beginsel geen toegang zouden hebben tot het verspreide werk.

In dit verband is het Hof van oordeel dat de exploitant van een videodeelplatform of een host- en deelplatform voor bestanden, waarop gebruikers beschermde content illegaal beschikbaar kunnen stellen voor het publiek, die content niet aan het publiek meedeelt in de zin van richtlijn 2001/29, tenzij hij niet louter het platform ter beschikking stelt, maar er daarnaast toe bijdraagt dat het publiek in strijd met het auteursrecht toegang tot die content wordt gegeven.

Dit is met name het geval wanneer die exploitant concreet weet dat beschermde content op onwettige wijze op zijn platform beschikbaar wordt gesteld en deze content niet prompt verwijderd of de toegang ertoe niet prompt blokkeert, of wanneer die exploitant, hoewel hij weet of behoort te weten dat beschermde content in het algemeen via zijn platform door gebruikers ervan illegaal beschikbaar voor het publiek wordt gesteld, niet de passende technische maatregelen treft die van een normaal behoedzame marktdeelnemer in zijn situatie kunnen worden verwacht, om op geloofwaardige en doeltreffende wijze inbreuken op het auteursrecht op dat platform tegen te gaan, of nog wanneer deze exploitant deelneemt aan de selectie van beschermde content die illegaal aan het publiek wordt meegedeeld, op zijn platform hulpmiddelen aanbiedt die specifiek bedoeld zijn om dergelijke content illegaal te delen of het delen van die content bewust stimuleert, wat kan blijken uit de omstandigheid dat die exploitant een bedrijfsmodel hanteert dat de gebruikers van zijn platform aanspoort om beschermde content illegaal op dat platform mee te delen aan het publiek.

In de tweede plaats onderzoekt het Hof of een exploitant van onlineplatformen in aanmerking komt voor de in richtlijn 2000/31 inzake elektronische handel⁶ bedoelde vrijstelling van aansprakelijkheid

---

deze richtlijn, die door elke lidstaat uiterlijk op 7 juni 2021 moet zijn omgezet in zijn nationaal recht, zijn die exploitanten met name verplicht de toestemming van de rechthebbenden te krijgen, bijvoorbeeld door het sluiten van een licentieovereenkomst voor de door de gebruikers van hun platform geüploade werken.

⁵ Artikel 3, lid 1, van richtlijn 2001/29. Krachtens deze bepaling moeten de lidstaten ten behoeve van auteurs voorzien in het uitsluitende recht, de mededeling van hun werken aan het publiek, per draad of draadloos, toe te staan of te verbieden. Dit geldt ook voor de beschikbaarstelling van hun werken voor het publiek op zodanige wijze dat deze voor leden van het publiek op een door hen individueel gekozen plaats en tijd toegankelijk zijn.

⁶ Artikel 14, lid 1, van richtlijn 2000/31. Volgens deze bepaling zorgen de lidstaten ervoor dat, wanneer een dienst van de informatiemaatschappij bestaat in de opslag van de door een afnemer van de dienst verstrekte informatie, de dienstverlener niet aansprakelijk is voor de op verzoek van een afnemer van de dienst opgeslagen informatie, op voorwaarde dat de dienstverlener niet daadwerkelijk kennis heeft van de onwettige activiteit of informatie en hij, wanneer het een verzoek om schadevergoeding betreft, geen kennis heeft van feiten of omstandigheden waaruit het onwettige

voor beschermde content die door gebruikers via zijn platform illegaal aan het publiek wordt meegedeeld. In deze context onderzoekt het Hof of deze exploitant een neutrale rol speelt, met andere woorden of hij louter technische, automatische en passieve handelingen verricht, hetgeen inhoudt dat hij geen kennis heeft van of controle heeft over de content die hij opslaat, dan wel of hij juist een actieve rol speelt, waardoor hij kennis heeft van of controle heeft over die content. In dit verband is het Hof van oordeel dat deze exploitant kan worden vrijgesteld van aansprakelijkheid, mits hij geen actieve rol speelt waardoor hij kennis heeft van of controle heeft over de op zijn platform geüploade content. Het Hof preciseert in dit verband dat de exploitant, om te worden uitgesloten van de vrijstelling van aansprakelijkheid waarin de richtlijn voorziet, kennis moet hebben van de concrete onwettige handelingen van zijn gebruikers met betrekking tot op zijn platform geüploade beschermde content.

In de derde plaats preciseert het Hof onder welke voorwaarden rechthebbenden krachtens richtlijn 2001/29⁷ een verbod kunnen laten opleggen aan exploitanten van onlineplatformen. Zo oordeelt het Hof dat deze richtlijn er niet aan in de weg staat dat de houder van een auteursrecht of een naburig recht krachtens het nationale recht slechts een verbod kan verkrijgen ten aanzien van de exploitant wiens dienst door een derde werd gebruikt om inbreuk te maken op zijn recht zonder dat deze exploitant daarvan kennis had in de zin van richtlijn 2000/31⁸, indien die inbreuk vóór het begin van de gerechtelijke procedure aan die exploitant werd gemeld en deze niet prompt heeft gehandeld om de betrokken content te verwijderen of ontoegankelijk te maken en om ervoor te zorgen dat die inbreuken zich niet opnieuw voordoen.

Het is echter de taak van de nationale rechterlijke instanties om zich bij de toepassing van deze voorwaarde ervan te vergewissen dat die niet ertoe leidt dat de daadwerkelijke beëindiging van de inbreuk zodanig wordt uitgesteld dat die rechthebbende onevenredige schade lijdt.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106

---

karakter van de activiteit of informatie duidelijk blijkt, of de dienstverlener, zodra hij van het bovenbedoelde daadwerkelijk kennis heeft of beseft krijgt, prompt handelt om de informatie te verwijderen of de toegang daartoe onmogelijk te maken.

⁷ Artikel 8, lid 3, van de richtlijn 2001/29. Volgens deze bepaling zorgen de lidstaten ervoor dat de rechthebbenden kunnen verzoeken om een verbod ten aanzien van tussenpersonen wier diensten door een derde worden gebruikt om inbreuk te maken op een auteursrecht of naburige rechten.

⁸ Artikel 14, lid 1, onder a), van richtlijn 2000/31.